

snart man kommer til den Overbeviisning, at den bør forandres. Jeg troer derfor ikke, at det er af nogen Vigtighed, om der staaer 1859 eller 1858, og jeg skulde derfor mene, at man kunde lade det blive ved, hvad der nu engang er vedtaget.

Formanden: Indenrigsministerens Forslag er ikke under Forhandling, men kun Forslaget til § 2.

L. C. Larsen: Ja, saa skal jeg indskrænke mig til at yttre, at det aldrig har været eller kunde være Meningen, at de, der ikke have fast Bopæl i Kjøbenhavn hele Aaret igjennem, skulle svare fuld Skat, og det er derfor vistnok aldeles ligegyldigt, enten Vædringsforslaget vedtages eller ikke, idet man dog vil forholde sig paa samme Maade. Jeg mener derfor, at Vædringsforslaget gjerne kunde falde bort.

Da ingen flere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved

1) Lovforslagets § 1 (See Anhanget Sp. 673) vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

2) Forslag af J. F. Petersen og Sonne: I anden Pasfus af § 2 udgaaer Følgende:

„og saadanne af dens Indvaanere, som tillige have fast Bopæl i andre af Landets Communer“.

forkastedes med 53 Stemmer mod 8.

3) Lovforslagets § 2 (See Anhang Sp. 673) vedtoges eenstemmigt med 67 Stemmer.

4) Lovforslagets § 3 (See Anhang Sp. 674) vedtoges eenstemmigt med 70 St.

5) Lovforslagets § 4 (See sammesteds) vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.

6) Lovforslagets § 5 (See Anhang Sp. 675) vedtoges eenstemmigt med 69 Stemmer.

Resten af Lovforslaget med de dertil stillede Vædringsforslag fattes dernæst under Forhandling.

J. F. Petersen: I Lovudkastets § 6 er der indrømmet Skatteydere, som ere utilfredse med deres Skatte-Ansættelse, Ret til inden en vis Tidsfrist at fremkomme med deres Erindringer for Vædringscommissionen, hvorefter denne har at „overveie og bestemme“, som det hedder, hvorvidt en Nedsættelse kan finde Sted. Endvidere har den Paagjældende, saavidt Vædringscommissionen ikke tager Hensyn til den gjorte Anke, Ret til at andrage Sagen for vedkommende Ministerium. Mod disse Bestemmelser skal jeg ikke indvende Noget. Derimod har jeg tilligemed et andet æret Medlem af Thinget troet det hensigtsmæssigt, at der tilføiedes § 6 en Bestemmelse, hvorefter Indgivelsen af saadanne Andragender ikke fristog Noget for at betale den Deel af det paa ligende Skattebidrag, som forinden Afgjørelsen af Andragendet forfalder til Betaling. Naar Vedkommende faaer Ret til at erholde det Beløb refunderet, som han muligviis maatte have betalt for meget, i den nærmest paafølgende Termin, troe vi, at man derved har indrømmet ham al den Ret, som han med Billighed kan forlange. At fritage saadanne Folk aldeles for at bidrage Noget til Communens Fornødenheder, saalænge Afgjørelsen ikke har fundet Sted, forekommer mig ligefrem at være at opmuntre dem til at fremkomme med Klagemaal over deres Skatte-Ansættelse; det er at give dem Ret til at paaføre Communen Byrder og Ulemper, hvorved de i høi Grad kunne vanskeliggjøre Forvaltningen af Communens Anliggender. Man fordele Skatte-Byrden, hvoreledes man vil, saa opnaaes det dog aldrig at tilfredsstille Alle; der bliver altid endeel Misfornøiede, og tænker man sig nu, at et ikke ringe Antal af de større Skatteydere gjøre denne Appel, — og det er jo i Reglen disse, der meest give sig af med at indanke det Slags Sager for den høiere Instants, — og af den Grund foreløbigt fritages for at yde noget som helst Bidrag, da troer jeg, at det maa indrømmes, at derved for Communen kan og maa fremkaldes større eller mindre Forlegenheder.